Heini Junkkaala
Marja Packalén
Pirkko Saisio

VALEHTELIJAN PERUUKKI

KOM TEATTERI

Ohjaajan sana

Miten dokumenttiesityksemme syntyi ja mikä on sen suhde todellisuuteen?

Neljä vuotta sitten sain Saikilta ja Marjalta myöntävän vastauksen, he alkaisivat tehdä kanssani Odotus-esitykselle (KOM, 2009) jatko-osaa. Odotus oli dokumenttiteatteriesitys, se kertoi henkilöistä nimeltä Pirkko Saisio ja Marja Packalén. Halusin jatko-osan, joka olisi tehty samalla metodilla ja saman työryhmän kanssa.

Haastattelin näyttelijöitä ensin puolentoista vuoden ajan. Tässä vaiheessa tärkeintä oli luopua omista oletuksista ja toiveista tulevan teoksen suhteen ja oppia kuuntelemaan, mitä spontaanisti ja pakottamatta tulee Saikin ja Marjan mieleen, mikä juuri nyt – tai vaihtoehtoisesti aina vain vuodesta toiseen – askarruttaa heidän mieltään. Todellisuus on kiinnostavampaa, monisyisempää ja paradoksaalisempaa kuin minun oletukseni siitä.

Haastattelujen pohjalta teetin näyttelijöillä näyttämöimprovisaatioita. Kuvasin kaikki haastattelut ja improvisaatiot. Nauhalle kertyi materiaalia noin 30 tuntia. Litteroin materiaalista kaikkein kiinnostavimmat kohdat, sain 470 sivua Saikin ja Marjan litteroitua puhetta. Tämän materiaalin pohjalta kirjoitin Valehtelijan peruukin. Kirjoittamistani ohjasivat paitsi tunteet – valikoin mukaan sen, mihin eläydyin – myös draaman nälkä, jännitteiset tai ristiriitaiset tilanteet päätyvät näyttämölle herkemmin kuin harmoniset hetket.

Muiston dramaturgia

Unohtaminen on sääntö, muistaminen on poikkeus, oikein muistaminen on harvinainen poikkeus. Muistot eivät ole luotettavia. Lisäksi joka kerta, kun muistoa ajatellaan tai kerrotaan, se muuttuu.

Ihminen muistaa parhaiten tilanteet, joihin liittyy jokin tunne. Tämän vuoksi kaikki, mitä ihminen muistaa, on draamallisesti kiinnostavaa. Saikin ja Marjan aivot ovatkin tehneet esidramatisoinnin tähän teokseen: emotionaalisesti vähäpätöiset asiat ovat unohtuneet, jäljelle ovat jääneet kokemuksellisesti merkittävät tilanteet. Toisinaan ne ovat pintapuolisesti, ulkoisen tapahtuman tasolla, hyvinkin arkisia ja pieniä.

Ihminen ei muista asioita kronologisesti vaan muistot ryhmittyvät aivoissa temaattisesti, ne muistot, joihin liittyy jokin samankaltainen kokemus tai tunne pyrkivät lähelle toisiaan. Valehtelijan peruukin dramaturgia on velkaa muistille ja muistamisen logiikalle: samanlaiset tunnekokemukset pyrkivät teoksessa lähelle toisiaan. Kronologian sijaan rakenne on mosaiikkinen ja spiraalimainen, joihinkin tilanteisiin tai henkilöihin palataan uudestaan ja uudestaan.

Sanasanainen dokumenttiteatteri

Valehtelijan peruukkiin sopii hyvin Janne Juutilalta oppimani käsite sanasanainen dokumenttiteatteri (käännös sanasta verbatim theatre). Valtaosa esityksemme materiaalista on sanasanaista toistoa Saision ja Packalénin haastatteluista ja improvisaatioista.

Realistisista näytelmistä meille on tuttua puhe, joka jäljittelee tosielämän puhetta, mutta joka itse asiassa erittäin harvoin kuulostaa autenttiselta. Kirjallisuuden puhekieli on ehyempää ja loogisempaa kuin tosielämän puhekieli. On ollut kiinnostavaa havaita, että kun en itse keksi repliikkejä vaan käytän litteroitua puhekieltä, ei synnykään vaikutelmaa realistisesta puheesta. Realistisen kirjallisuuden konventio on niin vahva, että autenttinen puhe vaikuttaakin epärealistiselta, synnyttää näyttämön runoutta, arkista outoutta. Spontaanisti sanottu lause, välillä aukkoinen ja vajaa, saa näyttämöpuheena uudenlaisia merkityksiä,yleensä kuulemme lauseen näyttämöllä metaforisempana kuin se on alunperin lausuttu.

Lopullisessa teoksessa on useampia hetkiä, jopa yksi kokonainen kohtaus, joka on syntynyt niin sanotusti off-tilassa, eli silloin, kun harjoitukset olivat jo loppuneet tai meillä oli tauko. Tämä välivyöhyke osoittautui luovaksi tilaksi: olimme vielä teoksen maailmassa, mutta kenelläkään ei ollut enää tarvetta suorittaa. Tämä tila tuotti erityisen huokoista, kepeää kieltä.

Vaikka teoksen repliikit ovat suorasanaisia sitaatteja Saikilta ja Marjalta, näytelmän henkilöt eivät ole yksi yhteen todellisuuden kanssa, jokainen henkilö on tarinallistunut.

Haaveenani on, että kymmenen vuoden päästä teemme trilogialle päätösosan. Silloin Saikki ja Marja ovat 80-vuotiaita. Ja silloinkin me muistelemme. Sillä olivat muistot luotettavia tai eivät, meidän tarinamme itsestämme, identiteettimme, rakentuu niiden varaan.

2.9.2019
Kapteeninkadulla,
vaikkakin sisätiloissa,

Heini Junkkaala

TYÖRYHMÄ

HEINI JUNKKAALA

Näytelmäkirjailija ja dramaturgi Heini Junkkaala on yksi suomalaisen nykyteatterin keskeisiä nimiä. Vuonna 2006 Teatterikorkeakoulusta teatteritaiteen maisteriksi valmistunut Junkkaala voitti vuonna 2010 Pohjoismaisen näytelmäkirjailijapalkinnon teoksellaan *Kymmenen tikkua laudalla*. Junkkaala on ohjannut näytelmiensä kantaesityksiä, ja hän on ollut perustamassa näytelmäkirjailijayhteisö Tekstiä ja toiminut sen ydinryhmässä. Junkkaalan teokset ovat usein dokumentaarisia ja omaelämäkerrallisia, hänen teoksiaan ovat muun muassa *Homoäiti* (Kansallisteatteri 2018), *Olipa kerran minä* (Kansallisteatteri 2015) ja *Kristuksen morsian* (Kansallisteatteri 2010).

MARJA PACKALÉN

Pitkän uran tehnyt näyttelijä Marja Packalén on tehnyt lukuisia rooleja teatterissa, televisiossa ja elokuvissa. 1970-luvulla Ahaa-teatterissa, Turun kaupunginteatterissa ja Kirjan näyttämöllä (nyk. Ryhmäteatteri) vaikuttanut Packalén kiinnitettiin KOM-teatteriin vuonna 1981. Yli kolmenkymmenen kiinnitysvuoden aikana Packalén näytteli lukuisissa esityksissä, kuten *Totta* (2011), *Teillä ei ollut nimiä* (2001) ja *Betoniyö* (1982). TV- ja elokuvayleisölle Packalén on tuttu muun muassa sarjoista *Tahdon asia* (Yle / Production House Ltd Finland 2005) sekä *Vuoroin vieraissa* (Oy Filmiseppo 1997), ja elokuvista *Oma maa* (Solar Films Inc. Oy 2018) sekä *Tumman veden päällä* (Solar Films Inc. 2013).

PIRKKO SAISIO

Kirjailija, näytelmäkirjailija, näyttelijä ja ohjaaja Pirkko Saisio on yksi suomalaisen teatterikentän voimahahmoja. Saision tuotanto sisältää lukuisia näytelmiä ja romaaneja sekä elokuva- ja tv-käsikirjoituksia. Saisio on ohjannut näytelmiensä kantaesityksiä ja näytellyt teatterissa sekä elokuvissa. Saision teoksia ovat muun muassa *Epäröintejä* (Siltala 2019), *Punainen erokirja* (WSOY 2003), *Betoniyö* (Tammi 1981) ja *Elämänmeno* (Tammi 1975). Saisio toimi Teatterikorkeakoulun dramaturgian professorina vuosina 1997-2001. Saisio on saanut useita merkittäviä tunnustuksia työstään, hänet on palkittu muun muassa valtion kirjallisuuspalkinnolla (1985), Finlandia-palkinnolla (2003) ja Pro Finlandia -mitalilla (2007).

Kuvassa Leila Mäkynen, Elina Snicker, Heini Junkkaala, K Rasila, Antti Puumalainen ja Tomi Suovankoski.

ELINA SNICKER

Näytelmäkirjailija ja dramaturgi Elina Snicker valmistui vuonna 2008 teatteritaiteen maisteriksi Teatterikorkeakoulusta. Snicker kirjoittaa näyttämölle ja radioon, toimii Uuden näytelmän ohjelman (UNO) dramaturgina sekä ammattikirjailijoiden dramaturgisena apuna. Snickerin töitä ovat muun muassa näytelmäteksti ja ohjaus *Puolustusvoimat, rakastettuni* (Riihimäen Teatteri 2017), lyhytelokuva *Puuttuminen* (Tack Films Oy 2015) sekä näytelmäteksti *Maamme - Nykykuvia Suomesta* (Kansallisteatteri 2011). Snicker on myös toimittanut yhdessä Paula Salmisen kanssa *Jumalainen näytelmä – dramaturgisia työkaluja* -kirjan.

TOMI SUOVANKOSKI

Valosuunnittelija Tomi Suovankoski valmistui vuonna 2002 teatteritaiteen maisteriksi Teatterikorkeakoulun valo- ja äänisuunnittelun laitokselta. Suovankoski on työskennellyt lukuisissa esittävän taiteen tuotannoissa, ja opettanut Teatterikorkeakoulussa sekä Metropolia Ammattikorkeakoulussa. Suovankoski on toiminut KOM-teatterin valosuunnittelijana vuodesta 2016 lähtien. Suovankosken töitä ovat muun muassa *Veriruusut* (KOM-teatteri 2018), *Peer Gynt* (Seinäjoen kaupunginteatteri 2013) ja *Nelostie* (Q-teatteri 2005). Suovankoski on toiminut Suomen valo-, ääni, ja videosuunnittelijoiden yhdistyksen (SVÄV) hallituksen puheenjohtajana vuodesta 2019.

”Valosuunnitteluni lähtökohta on kokemus tilasta - esitystilan suhde esityksen maailmaan ja käsikirjoitukseen, skenografiaan, äänisuunnitteluun ja näiden kaikkien suhde katsomoon/katsojiin. Rytmit ja esityksen suhde aikaan tulee seuraavana. Tässä mielessä dokumenttiteatteriesityksen valosuunnittelu on perusteiltaan samanlaista kuin minkä tahansa esityksen valosuunnittelu. Toki dokumenttiesityksen tyylilaji saattaa erota vaikkapa musikaalista tai kamarinäytelmästä. Esityksen tyylilajin mukana tulee tiettyjä konventoita, joihin tekijänä on otettava joku suhde, ja sitten on tehtävä esteettisiä valintoja. Tässä kaikessa valosuunnittelijan apuna ja tukena on ohjaaja ja työryhmä.”

LEILA MÄKYNEN

Maskeeraussuunnittelija Leila Mäkynen opiskeli Firenzessä ja valmistui maskeeraajaksi New Line Academysta vuonna 1990 ja kampaajaksi FAAF:sta vuonna 1991. Mäkynen on suunnitellut ja tehnyt lukuisia maskeerauksia teattereihin, elokuviin ja televisioon. Mäkynen on opettanut maskeerausta Vasa Yrkehögskolassa, konsultoinut Jussi-palkintojen raatia maskeeraussuunnittelijan näkökulmasta ja tehnyt maskeerauksia musiikkivideoihin. Mäkysen töitä ovat muun muassa *Making of Lea* (KOM-teatteri 2019), *Puluboin ja ponin leffa* (Pohjola-filmi Oy / Cinenord Kidstory AS 2018), *Liisa Ihmemaassa* (Ryhmäteatteri, Suomenlinnan kesäteatteri 2014) ja *Euroviisut* (Yle 2007).

”Minun tehtäväni tässä tuotannossa on ollut olla suunnittelematta. Meikki ja hiukset ovat taitelijoiden omien mieltymysten mukaisia. Minun tehtäväni on opastaa ja hankkia päivitetyt tuotteet, jotta taiteilijat tuntisivat olonsa näyttämöllä turvalliseksi ja omaksi itsekseen.”

ANTTI PUUMALAINEN

Äänisuunnittelija Antti Puumalainen valmistui Teatterikorkeakoulun valo- ja äänisuunnittelun laitokselta teatteritaiteen maisteriksi vuonna 2006. Hänen tilallinen ääni-installaationsa *Melting Point* (2015) palkittiin osana Suomen osastoa Prahan Quadrennialessa vuonna 2015 ja hänen äänisuunnittelunsa ovat keränneet useita Suomen valo- ääni- ja videosuunnittelijoiden yhdistyksen (SVÄV) Äänisäde-ehdokkuuksia (mm. *Frida* 2017 ja *Kissani Jugoslavia* 2018). Puumalainen työskenteli vuosina 2014-2018 Kuopion kaupunginteatterin suunnittelevana äänimestarina ja valo- ja ääniosaston esimiehenä. Puumalainen on toiminut lukuisissa teatterin, nykytanssin sekä installaatiotaiteen tuotannoissa, viimeisimpinä mm. *Hair* (Näty 2019) ja *Kissani Jugoslavia* (Kansallisteatteri 2018).

"Valehtelijan peruukin syklinen ja ei-kronologinen dramaturgia luo muotoa myös äänisuunnitteluun. Aiheisiin ja henkilöhahmoihin palaaminen uudelleen antaa suunnittelijalle mahdollisuuden tarkkailla tilannetta kulloinkin eri kuulokulmista. Äänisuunnittelun elementit ovat kuin hetkiä elämässä, tai muistoja, joihin voi palata, mutta seuraavalla kerralla ne saattavat olla muuttuneita. Ennemmin kuin lineaarisen dramaturgian fiktiossa, missä äänisuunnittelun teemoja on mahdollista kehitellä ja kasvattaa kronologian edetessä, syklisen ja dokumentaarisen teatteriesityksen kontekstissa äänisuunnittelun sisältö syntyy lähtökohtaisesti kehittyneempinä kokonaisuuksina."

K RASILA

Lavastussuunnittelija K Rasila valmistui Taideteollisesta korkeakoulusta taiteen maisteriksi vuonna 2009. Rasila on lavastanut kymmeniä esittävän taiteen tuotantoja, ja suunnitellut usein myös teoksien puvustuksen. Rasila palkittiin vuonna 2018 teatterialan Thalia-juhlassa lavastus- ja pukusuunnittelun ammattilaisten Illusion-palkinnolla. Rasilan töitä ovat muun muassa *Karamazovin veljekset* (Kansallisteatteri 2019), *Harriet* (Ryhmäteatteri 2019) ja ITU-palkittu lastenteatteriesitys *Unikuskit* (Höyhentämö 2019).

"Koen että työni ytimessä teoksesta riippumatta on löytää esitykselle konkreettinen, tilallinen ja materiaalinen muoto, visuaalinen dramaturgia, joka mahdollistaa teoksen ydinasioiden esillenousemisen. Valehtelijan peruukki -esityksen visualisoinnissa minulle on ollut tärkeää jättää tilaa ja ilmaa esiintyjien henkilöille ja jättää muu visuaalisuus mahdollisimman yksinkertaiseksi. Heidän näkemisensä tulkitsemassa omiin henkilökohtaisiin kokemuksiinsa pohjautuvaa tekstiä on jo sinänsä äärimmäisen kiinnostavaa. Toisaalta teos sisältää myös oman työni osalta vahvaa tulkintaa, sen kokemuksen näyttämöllistämistä jonka olen saanut kuunnellessani Saikin ja Marjan tarkkoja, koskettavia ja hauskoja muistoja elämästään. On ollut tärkeää myös kyetä päästämään irti historiallisen autenttisuuden vaatimuksesta ja löytää ratkaisuja jotka kuvaavat ja välittävät näyttämöllä oikeita asioita. Voi olla että Saikin elämässä ei oikeasti ole ollut ihastusta joka olisi pukeutunut punaiseen takkiin, mutta uskon että monet meistä tunnistavat sen punaisen lehahduksen tunteen kun joku oikein ihana meinaa viedä meiltä jalat alta."

LAULUT

Esityksessä kuultavien kappaleiden tekstejä. Raakakäännökset Tarja Härkönen ja Anna Wartiovaara.

Barco negro

levy **Fado em Mim** (2002)
sanat **Mourão-Ferreira**
sävellys **Caco Velho & Piratini**
tulkinta **Jaques Morelenbaum**, **Mariza**
raakakäännös **Tarja Härkönen**

De manhã, que medo, que me achasses feia!
Acordei, tremendo, deitada n'areia
Mas logo os teus olhos disseram que não
E o sol penetrou no meu coração

Vi depois, numa rocha, uma cruz
E o teu barco negro dançava na luz
Vi teu braço acenando, entre as velas já soltas
Dizem as velhas da praia, que não voltas:

São loucas! São loucas!

Eu sei, meu amor
Que nem chegaste a partir
Pois tudo, em meu redor
Me diz qu'estás sempre comigo

No vento que lança areia nos vidros;
Na água que canta, no fogo mortiço;
No calor do leito, nos bancos vazios;
Dentro do meu peito, estás sempre comigo

Musta vene

Aamulla tuli pelko että olisin sinusta ruma,
kun heräsin vapisten hiekalla maaten
Mutta sitten silmäsi sanoivat etten ole
ja aurinko tunkeutui sydämeeni

Sitten näin kalliolla ristin
ja musta veneesi tanssi valossa
Näin kun vilkutit veneestäsi purjeet nostettuina,
vanhat naiset rannalla sanovat ettet palaa

He ovat hulluja! He ovat hulluja!

Tiedän, rakas,
ettet ole mennyt minnekään,
sillä kaikki ympärilläni
sanoo että olet kanssani aina

Tuulessa joka heittää hiekkaa ikkunoihin,
vedessä joka laulaa, hiilloksessa joka hiipuu,
vuoteen lämmössä, tyhjillä penkeillä,
sydämessäni olet aina kanssani

Ò Gente Da Minha Terra

levy **Fado em Mim** (2002)
sanat **Amália Rodrigues**
sävellys **Tiago Machado**
tulkinta **Mariza**
raakakäännös **Tarja Härkönen**

É meu e vosso este fado
Destino que nos amarra
Por mais que seja negado
Às cordas de uma guitarra
Sempre que se ouve um gemido
De uma guitarra a cantar
Fica-se logo perdido
Com vontade de chorar
Ó gente da minha terra
Agora é que eu percebi
Esta tristeza que trago
Foi de vós que a recebi
E pareceria ternura
Se eu me deixasse embalar
Era maior a amargura
Menos triste o meu cantar
Ó gente da minha terra
Agora é...

Oi, te minun maani ihmiset

Minun ja teidän on tämä fado,
kohtalo, joka sitoo meidät yhteen,
vaikka se yritetään kieltää
kitaran kielin

Aina kuullessaan kitaran
vaikertavan laulaessaan,
ihminen joutuu eksyksiin
ja häntä alkaa itkettää

Oi, te minun maani ihmiset,
nyt minä ymmärrän
että tämä suru jonka teille tuon
on teistä lähtöisin
Ja se tuntuisi hellältä,
jos antautuisin sen tuuditukseen
Tuskani olisi suurempi
ja lauluni surullisempi

Ο Μενούσης

levy **Odes** (1979)
sanat **kansanlaulu**
musiikki **kansanlaulu**
musiikki, sovitus **Vangelis Papathanassiou**
laulu **Irene Papas**
raakakäännös **Anna Wartiovaara**

Ο Μενούσης, ο Μπερμπίλης κι ο Μεμέτ Αγάς
στο κρασόπουλο πηγαίναν για να φαν να πιούν.

Κει που τρώγαν, κει που πίναν και που γλένταγαν,
κάποιος έπιασε κουβέντα για τις όμορφες.

- Ομορφη γυναίκα που `χεις!
- Πού την είδες, πού την ξέρεις και τη μολογάς;

- Χθες την είδα στο πηγάδι και έβγαζε νερό.
Και της ζήτησα φιλάκι και μου το `δωσε.

Ο Μενούσης, μεθυσμένος πάει την έσφαξε.
Το πρωί ξεμεθυσμένος πάει την έκλαψε.

Σήκω πάπια μ', σήκω χήνα μ', σήκω κι άλλαξε.
Να σε δουν τα παλληκάρια και να χαίρονται.

Menousis

Menusis, Berbilis ja Mehmet Agas
menivät kapakkaan syömään ja juomaan.

Siinä heidän syödessään ja juodessaan ja juhliessaan
joku otti puheeksi naiskauneuden.

- Sinullapa kaunis vaimo on!
- Missä näit hänet, mistä tunnet hänet, kun sanot noin?

- Näin hänet eilen kaivolla, kun hän haki vettä.
Pyysin häneltä suukkoa, ja hän antoi sen.

Menousis humalapäissään menee ja tappaa vaimonsa.
Aamulla humalan hälvettyä itkee kuollutta vaimoaan.

- Nouse puluni, nouse kyyhkyni, pistä parasta yllesi.
Jotta nuorukaiset näkisivät sinut ja voisivat siitä ilahtua.

Infinity

levy **666** (1972)
sanat **Vangelis & Costas Ferris**
tulkinta **Aphrodite's Child feat. Irene Papas**
raakakäännös **Anna Wartiovaara**

I was
I am
I am to come
I was I am
I am to come I was
I am

Äärettömyys

Minä olin
Minä olen
Minä olen tuleva
Minä olin minä olen
Minä olen tuleva minä olin
Minä olen

Ασμα Ασμάτων

levy **Rapsodies** (1986)
sanat (perinteisesti) **Salomo**
sanojen sovitus **Lefteris Papadopoulos**
musiikki **Vangelis Papathanasiou**
tulkinta **Irene Papas**
raakakäännös **Anna Wartiovaara**

Ομορφη, όμορφη, όμορφη που 'σαι αγάπη μου.
Τι όμορφη που είσαι.
Γλυκιά σαν του περιστεριού και τρυφερή η ματιά σου.
Καμιά από τις όμορφες δεν παραβγαίνει εμπρός σου.
Εσύ 'σαι κρινολούλουδο κι' εκείνες είναι αγκάθια.
Ιδια με κόκκινη κλειστή τα κόκκινα σου χείλη.
Σα ρόδι που το κόψανε στη μέση
μού φαντάζει πίσω από το πέπλο σου το ροδομάγουλο σου.
Τα δυο σου στήθια μοιάζουνε δίδυμα ζαρκαδάκια
που να βοσκήσουν βγήκανε μες στα ανθισμένα κρίνα.
Φίλα με, φίλα με, μ' όλα τα φιλιά που έχεις μες στο στόμα,
μέθα με στης αγκάλης σου το πιο γλυκό κρασί,
και το όνομα σου άρωμα, μύρο χυμένο κάτω.
Ολων των μύρων τ' άρωμα και η ευωδιά είσαι εσύ.
Ναι, πιο πολύ κι' από το κρασί μεθώ όταν μ' αγγίζεις.
Να σ' αγαπάνε, άντρα μου, αυτό μονάχα αξίζεις.
Ομορφη, αψεγάδιαστη είσαι αγαπημένη.
Αχ, μου 'χεις κλέψει την καρδιά μου, αγάπη μου, αδελφή μου,
μ' ένα σου βλέμμα μοναχά, μια χάντρα στο λαιμό σου.
Μέλι κερήθρας στάζουνε τα δυο γλυκά σου χείλη,
μέλι και γάλα αργοκυλούν στη γλώσσα σου από κάτω.
Κήπος κλειστός, ολάνθιστος είσαι αγαπημένη, πηγή με γάργαρο νερό.
Παράδεισος από δροσιές, παράδεισος από ροδιές το κάθε σου αυλάκι.
Κανέλα, μοσχοκάλαμο κι' ο νάρδος με τον κρόκο, και ρίζες αρωματικές του
Λίβανου και σμύρνα και αλόη,
και όποιο μύρο πεις, σε 'σένα ευωδιάζουν.
Σήκω Βοριά, έλα Νοτιά,
φύσα τα κλωνιά μου, να ξεχυθούν, να σκορπιστούν παντού οι ευωδιές μου.
Σήκω Βοριά, έλα Νοτιά,
φυσήξτε τα κλωνιά μου να ξεχυθούν, να σκορπιστούν παντού τα αρώματά μου.
Κι' ας κατεβεί ο άντρας μου στο κήπο που 'ν' δικός του,
για να γευτεί όποιο καρπό απ' τα κλαδιά του θέλει,
για να γευτεί όποιο καρπό απ' τα κλαδιά μου θέλει.

Laulujen laulu

Miten kaunis, kaunis oletkaan rakkaani.
Miten kaunis olet.
Suloinen kuin kyyhkyn ja hellä on katseesi.
Neidoista yksikään ei ylitsesi nouse.
Sinä olet liljankukka, muut orjantappuraa.
Huulesi ovat kuin punainen nauha.
Kuin halkaistu granaattiomena
hohtaa rusoposkesi huntusi takaa.
Rintasi muistuttavat kauriin kaksosia,
jotka laiduntavat kukkivien liljojen keskellä.
Suutele minua, suutele minua kaikin suussasi olevin suudelmin.
Juovuta minut syleilysi makeimmalla viinillä
ja nimesi tuoksulla, maahan vuodatetulla mirhalla.
Kaikki maailman mirhat huokuvat sinun sulotuoksuasi.
Kyllä, kosketuksesi juovuttaa minua enemmän kuin viini.
Rakastakoon sinua koko maailma, mieheni, vain se sinulle kuuluu.
Olet kaunis, virheetön, rakas neitoni.
Oi, olet anastanut sydämeni, rakkaani, sisareni,
pelkällä katseellasi, yhdellä helmellä kaulassasi.
Makeat huulesi tihkuvat hunajaa,
kielesi alta valuu hunajaa ja maitoa.
Olet salainen, kukkiva puutarha, rakas neitoni, solisevan veden lähde.
Viilentävä paratiisi, granaattiomenapuinen paratiisi, on jokainen purosi.
Kaneli, mausteruoko, nardus ja sahrami, suitsukepuu, mirha ja aaloe;
nimeä tuoksu tahansa, sinun sulotuoksusi siinä.
Nouse pohjoistuuli, tule etelätuuli,
puhalla oksiini, jotta tuoksuni virtaisi ja leviäisi kaikkialle.
Nouse pohjoistuuli, tule etelätuuli,
puhaltakaa oksiini, jotta aromini virtaisi ja leviäisi kaikkialle
Ja astukoon mieheni hänelle kuuluvaan puutarhaan
maistaakseen oksiltaan mitä tahansa hedelmää halajaa,
maistaakseen oksiltani mitä tahansa hedelmää halajaa.

Heini Junkkaala – Marja Packalén – Pirkko Saisio

VALEHTELIJAN PERUUKKI

Kantaesitys KOM-teatterissa 12.9.2019

Teksti **Heini Junkkaala**, **Marja Packalén** ja **Pirkko Saisio**
Ohjaus **Heini Junkkaala**
Näyttämöllä **Marja Packalén** ja **Pirkko Saisio**
Dramaturgi **Elina Snicker**
Lavastus- ja pukusuunnittelu **K Rasila**
Maskeeraussuunnittelu **Leila Mäkynen**
Valosuunnittelu **Tomi Suovankoski**
Äänisuunnittelu **Antti Puumalainen**
Kuiskaaja **Iinu Torniainen** ja **Veikko Tuomainen**
Käyttöpäällikkö **Nicke von Weissenberg**
Tekniikka **Jere Vartiainen**

Tuotantokoordinaattori **Rosa Frauenknecht**
Talous, hallinto, viestintä **Tiina Kristoffersson**
Lipunmyynti **Pauliina Saviranta**
Yleisötyö **Jenni Bergius**, **Rosa-Maria Perä** ja **Maaretta Riionheimo**
Tilahuolto **Laura Ulmanen**
Siviilipalvelusmies **Veikko Tuomainen**
Valokuvat **Noora Geagea**
Graafinen suunnittelu **Matias Putus**
Kansi/julistekuva **Marko Rantanen**

Aulahenkilökunta **Miriam Bourgeot**, **Alice Frauenknecht**, **Elsa-Maija Helminen**, **Riitta Laasanen**, **Heta Nuutinen**, **Sopu Oksanen**, **Anna Rikama**

Kiitos **Anne Brede**, **Marjatta Junkkaala**, **Titta Koivukoski**, **Milja Sarkola**, **Elina Salmi**

Jean-François Millet: Iltakellot

© RMN-Grand Palais (Musée d'Orsay) / Hervé Lewandowski

KOM
TEATTERI

Tutustu muuhun KOM-teatterin ohjelmistoon
osoitteessa www.kom-teatteri.fi
Kapteeninkatu 26, 00140 Helsinki
kom-teatteri@kom-teatteri.fi
(09) 6841 841